

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

III. Qui imperante Hadriano pro defensione fidei libros scripserint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

xilio destituti Judæi qui Cyrenem incolebant, duce Lucua, Ägyptiorum regionem prædationibus ac latrociniis infestare, & præfecturas ejus vastare institerunt. Itaque Imperator Marcium Turbonem adversus eos misit cum pedestribus ac navalibus copiis, & cum equitatu. Hic multis præliis consertis, belloque in longum tempus protracto, infinita Judæorum millia, qui partim ex Cyrenaica provincia, partim ex Ägypto Lucuæ Regi ipsorum opem laturi confluxerant, neci dedit. Sed Imperator veritus ne Judæi qui Mesopotamiam habitabant, incolas perinde aggredierentur, mandavit Lusio Quicto, ut eos extra Provincię fines deportaret. Qui instructa adversus illos acie, ingentem eorum multitudinem prostravit. Ob quam victoriam Legatus Judææ ab Imperatore est designatus. Sed hæc Gentilium quoque Scriptores, qui res gestas temporum illorum memoriae mandarunt, iisdem ferè verbis retulere.

CAPUT III.

Qui imperante Hadriano pro defensione fidei libros scripserint.

Huc refer Niceph. c. 25 l. 3. Cum Trajanus per viginti annos demptis sex mensibus Principatum tenuisset, Älius Hadrianus suscepit Imperium. Huic Quadratus obtulit orationem, quam pro defensione religionis nostræ idcirco conscriperat, quod quidam malevoli homines, vexare nostros atque incessere conabantur. Extat hodieque apud plerosque ex fratribus hæc oratio, quam nos etiam habemus, ex qua & ingenium ejus viri, & rectam Apostolicæ fidei doctrinam perspicue licet cognoscere. Porro idem Scriptor suam ipsius antiquitatem satis declarathis verbis: Servatoris autem, inquit, nostri opera semper conspicua erant, quippe quæ vera essent: ii scilicet qui morbis liberati, aut qui ex morte ad vitam revocati fuerant. Qui quidem non solum dum sanabantur, aut dum ad vitam revocabantur, conspicuntur ab omnibus, sed secuto deinceps tempore. Nec solum quandiu in terris moratus est Servator noster, verum etiam post ejus discessum diu superstites fuerunt: adeò ut non nulli eorum etiam ad nostra usque tempora pervenerint. Hæc de Quadrato. Aristides quoq; vir fidelis ex religionis

A ἀποτυχόντες οἱ καὶ ἡ Κυρήνη, τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτιας λεπταῖς εἴπερ, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ νόμους φθειροῦσες διετέλεσν, ἢ γυμνάς αὐτῶν Λεπτὰ ἐφ' ἔχοντας αὐτοκράτωρες ἐπειμ. Φερεία Μάρκιον Τέρανα σωθικάμει πεζῇ τε καὶ ναυτικῇ, επὶ καὶ ιππικῇ. οὗ πολλαῖς μάχαις ἐν σεκόνδῳ τε χρόνῳ τὸν πρέστες αὐτὰς διαπονήσας πόλεμον, πολλαῖς μυραδαῖς Γερμανίαν. 8 μόνον τὴν Δυτικήν Κυρήνην, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπ' Αἰγύπτια ναυρυμάρια Λεπτὰ τῷ Βασιλέᾳ αὐτῶν ανατείνει. οὗ ἐποκράτωρες θεοπλεύσας καὶ τὰς οἱ Μεσοποταμία Γερμανίας Πληθίσεος τοῖς αὐτοῖς, Λεπτῷ Κύπρῳ περισσέταξεν ἐκκαβᾶν τῆς ἐπαρχίας αὐτὰς οἵς καὶ περιβαλλόμενοι. Β πάμπολι πλῆθε τῷ αὐτού φονεύει. εφ' κατεβαύμαντι, Γερμανίας ιγνεμάν τῷ τοῦ αὐτοκράτορος ανεδείχθη. ταῦτα καὶ ἐλλήνων ηταῖς τὰς αὐτὰς χρέοντας γραφῇ περιβαλλόντες ισόρεσαν ρίμασι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Οἱ καὶ Αἰγύπτιοι ὑπέρτην πιστεις απολογισμοί.

Tραϊανὸς ἐφ' ὅλοις ἐτεσιν εἶκον τῷ δέχην μηδὲν ἐξ δέσποι καρπίσαντο, οἱ Αἰγύπτιοι Αδριανὸς διαδέχεται τὴν ἱγνεμονίαν τέτω Καδεύτητος λόγον περιστωπιστας ανδιδωσιν, δηλογίαν σωτάξας τῷ τοῦ καθ' ήμας θεοσεβείας· οἵτινες πονηριαδέες τὰς ήμετέρας ἐνοχλεῖν ἐπειργόντες. εἰσὶ οἱ δὲ φέρεται τῷ πλειστοῖς τῷ αἰδελφῷ, ἀλλὰ καὶ παρ' ήμιν τῷ σύγχρονοι· οἵτινες τοῦ κατιδεῖν εἰσι λαμπταὶ τεκμήρια, τῆς τοῦ αἰδελφοῦ διανοίας, καὶ τῆς αποστολῆς ὄρθοτημίας. οἱ δὲ αὐτὸς τῷ καθ' οὐατὰ δέχαστητα περιβαίνει, διὸ ὃν ισορεῖ ταῦτα ιδίαις φωναῖς τῷ ἐπιτηδεύτητος παρόντος. αἰλιθῆ γὰρ οἱ θεραπεύθειτες. οἱ άναστάτες ἐν τεκμήριοι οἱ σοκοφθίσαν μόνον θεοσπουδόμνους, καὶ αντιάμενοι, ἀλλὰ καὶ οὐατὰ παρόντες· γέδει οὐατηδημέντος μόνον τῷ Σωτῆρι, ἀλλὰ καὶ απαλλαγῆτο, ησαν οὐατηδημένοις ικανοῖς. οὓς τε καὶ εἰστοι ήμετέρες χερνες πινες αὐτῶν αφίνονται οὐατηδημένοις μόνοι οὖσι. καὶ Αἰγύπτιοι οἱ πιστοὶ αὐτοῖς τῆς καθ' ήμας οὐμάμενοι εὐσεβείας, τῷ Καδεύτῳ περιβαλλοτιώς τῷ τοῦ

HADRIANUS.

πίσεως Διπολογίαν Πριφωνίτας Αδελανδού, Ακαδαλέλοιπε. σώζεται δέ γε εἰς δεῖρη ωδὴ πλείσις καὶ τέττα γραφή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Οἱ καὶ ταῦτα Ῥωμαῖοι καὶ Αἰγαῖοι ποιῶν γενναῖστας τοὺς Επίσκοπους.

ETET οὐ τείτο τῆς αὐτῆς ἡγεμονίας, Αλέξανδρος Ῥωμαίων Επικοποῦ τελεθετά, διεκάθυ τῆς οἰκουμενίας Διπολόποιας ἐτοῖς. Χριστὸν τὸ τέττα διαδόχον. καὶ τῆς Αλεξανδρείας ἥπαρικας αὐτῷ τὸν αὐτὸν χερον, Πείριον μεταπέδεισατα διδεκάτῳ τὸ περιστασίας ἔτει, διαδέχεται Γερμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Οἱ αριστεῖτες αὐτὸν Σωτῆρος θεοῦ τῆς σπλαγχνῆς Γερμού μεταβαίνοντες Επίσκοποι.

TΩΣ γε μὲν ἐν Γερροσολύμοις Επικόπων τὰς χρέους γραφῇ Σωζούμφρες δαμῶς εὑρεγόν· κομιδῇ γδὲ ὅση Βεραχνείας αὐτὸς λόγος κατέχει ψρέδαι. τοσετον δὲ οὐκέπειδων παρείην φα, ὡς μέχει τῆς καταί Αδελανδού Γερμανίων πολιορκίας, πεντεκαίδεκα τὸν διεθμὸν αὐτοῖς γεγόναται Επικόπων διαδόχαις δε πάντας Εβραικές φασίν οὐλας ανέκαθεν, τὴν γνῶσιν τῆς Χειρού γνωτίως καταδέξασθ. ὡς ίδη πέδος τῷ τα τοιάδε οἰκισμένην δικαστῶν, καὶ τῆς τῷ Επικόπων λειτεργίας αξίας δοκιμασθῆναι· σωμετάναι γδὲ αὐτοῖς τότε τὴν πάσαν οἰκισμίαν δὲ Εβραιον πτερῶν, διπολόποιων πολιορκίαν. καθ' ἣν Γερμανίων Ῥωμαίων ἀνθίσ αποσάντες, καὶ μικροῖς πολέμοις κήλωσαν. διαλελοπότων δὲ δια τὴν τηνικαύτα τῶν ἐκ σεβλομης Επικόπων, τὰς ἀπὸ τῆς πεντάτευς αὐτοῦ αναγκαῖον δὲ εἰς καταλέξαι. πέντετοι τοιγαέντων Γάλικος οὐ τοῦ Κυρίου λεγόμενος αδελφὸς ήν μεθ' οὐ δεύτερος Συμεὼν. τείτοις Γερμόν. Ζαχαρίας τεταρτος πέμπτος Τωβίας ἑκτος Βεναμίν Γωαννης ἑβδόμος οὐδός Μαθίας ἑννατος Φίλιππος δέκατος Σενεκᾶς ἑνδέκατος Γερμός. Λευκος διδέκατος. Εφραίς τετρακοιδέκατος. τεογορετηκαὶ δέκατοισι οὖσι.

A nostræ secessoribus, Apologeticum profide nostra perinde ac Quadratus, Hadriano Cæsari nuncupatum reliquit. Qui quidem liber etiamnum servatur à plurimis.

Caput IV.

Qui sub eodem Imperatore Episcopi Roma fuerunt et Alexandria.

Anno autem Principatus Hadriani tertio Alexander Romanæ urbis episcopus fato functus est, cum decem annos administrationis explesset. Cui succedit Xystus. Eodem circiter tempore mortuo Primo, anno Episcopatus sui duodecimo, Alexandrinæ Ecclesiæ Sacerdotium suscepit Justus.

Caput V.

Qui jam inde a Salvatore nostro usque ad hanc tempora Hierosolymorum Episcops fuerint.

Eorum autem Episcoporum tempora qui Hierosolymis præfuerunt, nusquam reperire potui. Omnes quippe brevi admodum tempore sedisse prohibentur. Illud tantum ex veterum Scriptorum monumentis didici, ad illam usque oblationem Judæorum quæ imperante Hadriano contigit, quindecim Episcopos continua successione illi Ecclesiæ præfuisse: quos omnes origine Hebreos fuisse memorant, & fidem Christi sincerè atque ex animo suscepisse. Adeò ut ab illis qui de hujusmodi rebus judicium ferre poterant, episcopali officio dignissimi censerentur. Quippe tunc temporis universa Hierosolymorum Ecclesia conflata erat ex Hebreis fidelibus, qui jam inde ab Apostolorum ætate ad illam usque oblationem permanerant, quæ Judæi iterum à Romanis deficiente, maximis præliis domiti atque expugnati sunt. Proinde cum Episcopi qui ex circumficiione erant, per id temporis defecerint, omnes à primo usque ad ultimum ordinis suo recensere necessarium puto. Primus igitur fuit Jacobus, is qui Domini frater vocabatur. Secundus Symeon: tertius Justus: quartus Zacchæus: quintus Tobias: sextus Benjamin: septimus Joannes: octavus Matthias: nonius Philippus: decimus subrogatus est Seneca, cui succedit undecimus Justus. Post quem Levi duodecimus ordine fuit. Ephræs deinde secutus est, post hec Joseph.